

РЕШЕНИЕ

№ 240

гр. Стара Загора, 25.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на двадесет и пети юли през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова Янчева
Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

като разгледа докладваното от Атанас Д. Атанасов Въззивно гражданско дело
№ 20225500500417 по описа за 2022 година

Производството се води по реда на чл.435, ал.2 от Граждански
процесуален кодекс /ГПК/ и сл.

Образувано е по жалба на ЗАД О.З.“ АД, ЕИК № *****, със седалище и
адрес на управление: гр.С., ул. *****, представлявано от законни
представители: А.П.Л. и Р.К.Д. – изпълнителни директори, действащи чрез
адв. С.С., срещу постановление за разноските от 23.05.2022 г. по изп.д.№
2022**0400*** на ЧСИ И.С., с рег.№ ** по регистъра на КЧСИ и район на
действие при Старозагорския окръжен съд.

Жалбоподателят твърди, че обжалваното постановление е
незаконносъобразно, като излага доводи, че предвид ниската фактическа и
правна сложност на делото направеното от него възражение за прекомерност
на заплатеното от вискателя адвокатско възнаграждение е основателно, а
самото адвокатско възнаграждение следва да бъде определено само за
изготвянето на молба за образуване на изпълнително дело.

В случай, че съда приеме, че се дължи и хонорар за самото
производство се твърди, че ЧСИ неправилно е намалил адвокатското
възнаграждение, който и след намаляването му се явява прекомерен с оглед
ниската правна и фактическа сложност на делото и несъобразен с
разпоредбата на чл.10 т.2 от Наредбата за минималните размери на

адвокатските възнаграждения /НМРАВ/.

Досежно приетата от ЧСИ такса по т.26 от ТТРЗЧСИ се сочи, че при определянето ѝ неправилно в подлежащата на събиране сума е било включено и платеното от взискателя адвокатско възнаграждение в изпълнителното производство.

В тази връзка се претендира намаляването на разноските в тази им част, като евентуално се претендира при включването на адвокатското възнаграждение намаляването при изчисляването на дължимата такса по т.26 от ТТРЗЧСИ да се съобрази с размера на приетото от съда като разноски адвокатско възнаграждение.

Претендира за частичната отмяна на обжалваното постановление и определянето на адвокатско възнаграждение до минимумите, определени с НМРАВ и съобразена с него такса по т.26 от ТТРЗЧСИ, както и за присъждането на разноски.

В законоустановения срок взискателите Ж. Т. Т., С.Г. З. - Т. и М. Ж. Т., чрез адв. Г.М., са депозирали писмено възражение срещу жалбата, с което са я оспорили като неоснователна, като са изложили съображения, че заплатеното адвокатско възнаграждение е съответно на предвиденото в НМРАВ, а начислената такса по т.26 от ТТРЗЧСИ не е прекомерна. Претендират оставяне на жалбата без уважение и присъждането на разноски в настоящото производство. Прави възражение за прекомерност на заплатеното от насрещната страна адвокатско възнаграждение.

В писмените си мотиви по реда на чл.436, ал.3 от ГПК ЧСИ И.С. изразява становище за неоснователност на жалбата, като излага доводи, че приетото като разноски по изпълнението адвокатското възнаграждение от 400 лв. съответства на минималния размер по НМРАВ.

След запознаване със становищата на страните и обясненията на съдебния изпълнител, въз основа на представените доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

От материалите по приложеното копие на изп.д.№ 202 2**0400*** на ЧСИ И.С. се установява, че изпълнителното производство е било образувано на 19.04.2022 г. по молба на адв. Г.М., действаща като пълномощник на Ж. Т. Т., С.Г. З. - Т. и М. Ж. Т., въз основа на изпълнителен лист, издаден на 15.04.2022 г. на основание реш. № 350/11.04.2018 г. по гр.д.№ 6218/2017 г. по описа на СтРС, решение № 533/27.11.2018 г. по в.т.д.№ 1214/2018 г. по описа на СтОС и определение № 43/07.03.2022 г. по т.д.№ 817/2019 г. по описа на ВКС, с които „З.О.З.“ АД е било осъдено да заплати на Ж. Т. Т., С.Г. З. - Т. и М. Ж. Т. сумата от 3910,00 лв.

В молбата за образуване на изпълнителното производство пълномощникът на взискателите е поискал присъждане на направените по делото разноски и е възложил на основание чл.18 от ЗЧСИ на ЧСИ правата за

избор на способ на принудително изпълнение.

Към молбата за образуване е приложен бланков договор за правна помощ с пълномощно от 18.04.2022 г., от който се установява, че Ж. Т. Т., С.Г. З. - Т.а и М. Ж. Т. са възложили своята защита – процесуално представителство по изпълнително дело, на адв. Г.М., като са ѝ заплатили в брой адвокатско възнаграждение от 400,00 лв.

С постановление от 20.04.2022 г. ЧСИ е приел като разноси по изпълнението сумата от 400,00 лв. – адвокатско възнаграждение, 84,00 лв. такси за ЧСИ и 437,76 лв. такса по т.26 от ТТРЗЧСИ, а на 05.05.2022 г. на длъжника е била връчена покана за доброволно изпълнение, с която му е било съобщено и постановлението за разноските.

На 10.05.2022 г. длъжникът е подал пред ЧСИ възражение срещу размера на разноските в частта за адвокатското възнаграждение и таксата по т.26 от ТТРЗЧСИ.

С обжалваното постановление за разноските от 23.02.2022 г. ЧСИ е оставил възражението за прекомерност на разноските за адвокатско възнаграждение и такса по т.26 от ТТРЗЧСИ без уважение.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Настоящият съдебен състав намира, че жалбата е допустима, т.к. е редовна, подадена е от процесуално легитимирано лице, срещу подлежащо на обжалване действие на съдебния изпълнител, в предвидения в закона срок за обжалване.

Разгледана по същество намира жалбата за частично основателна, поради следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл.79, ал.1 от ГПК разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, освен в случаите, когато делото се прекрати по чл.433 от ГПК, освен в изрично посочените хипотези.

С оглед на това длъжникът не отговаря за разноси в изпълнителното производство, само ако не е дал повод за предявяване на изпълнителния лист, защото е платил дълга преди това, а във всички останали случаи, дори когато е платил в срока за доброволно изпълнение, той отговаря за разноси в изпълнителното производство.

Разпоредбата на чл.78, ал.5 от ГПК, приложима на общо основание и в изпълнителния процес, предвижда, че ако заплатеното от страната адвокатско възнаграждение е прекомерно съобразно действителната фактическа и правна сложност на делото, то по искане на насрещната страна може да бъде намалено и да се присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата, препращащ от своя страна към НМРАВ.

Чл.10 от НМРАВ предвижда, че за процесуално представителство,

защита и съдействие по изпълнително дело възнаграждението е в размер на 200,00 лв. за образуване на изпълнително дело и за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания над 1 000,00 лв. – ½ от съответните възнаграждения по чл.7, ал.2 т.2-7.

Чл.7, ал.2 т.2 от НМРАВ предвижда при интерес от 1000,00 лв. до 5000,00 лв. размерът на минималното адвокатско възнаграждение да е 300 лв. плюс 7 % за горницата над 1000,00 лв.

В конкретният казус адвокатското възнаграждение, платено от вискателите, Ж. Т. Т., С.Г. З. - Т.а и М. Ж. Т. обхваща хипотезите на чл.10 т.1 и т.2 от НМРАВ, т.к. по молба на пълномощникът им - адв. Г.М., е било образувано изпълнително дело, с предмет събиране на парично вземане в размер на 3910,00 лв. към момента на изготвяне на поканата за доброволно изпълнение, съгласно изпълнителният лист.

Предвид това размерът на минималното адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл.10 т.1 и т.2 от НМРАВ, е сумата от 451,85 лв., представляваща сбор от 200,00 лв. - възнаграждение за образуване на изпълнителното дело и 251,85 лв. – възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие на страна по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворение на парично вземане над 1000,00 лв.

С оглед това следва, че при постановяване на постановлението си за разноските от 23.05.2022 г. досежно адвокатското възнаграждение ЧСИ е действал законосъобразно, като е признал за разноски по изпълнението адвокатско възнаграждение, по-ниско по размер на минималното адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл.36 от Закона за адвокатурата.

Жалбата е основателна в частта ѝ, касаеща обжалването на постановлението за разноските досежно начислената такса по т.26 от ТТРЗЧСИ.

С поканата за доброволно изпълнение длъжникът е бил уведомен, че дължи такса по т.26 от ТТРЗЧСИ в размер на 437,76 лв.

С възражението си длъжникът е оспорил размера на тази такса и е поискал намаляването ѝ, а с обжалваното постановление за разноските ЧСИ е приел, че таксата не подлежи на намаляване.

Съдът намира, че с оглед на материалния интерес, очертан с изпълнителния лист, който съответства на подлежащото на принудително изпълнение парично вземане, в общ размер от 3910,00 лв. към момента на изготвяне на поканата за доброволно изпълнение, дължимата такса по т.26 от ТТРЗЧСИ е в размер на 332,80 лв. без ДДС, а с начислен ДДС е в размер на 399,36 лв.

Съдът приема за основателно възражението на длъжника, че при

изчисляване на дължимата такса по т.26 от ТТРЗЧСИ не следва да се включва платеното от взыскателя адвокатско възнаграждение.

Същото безспорно представлява разноски по изпълнението, които по силата на чл.79, ал.1 от ГПК следва да се съберат от длъжника, като събирането им става чрез способите на принудително изпълнение.

Т.26 от ТТРЗЧСИ обаче предвижда пропорционалната такса да се събира от събраната сума за изпълнение на парично вземане, а подлежащото на изпълнение парично вземане е това, което е посочено изпълнителният лист.

Пропорционалната такса следва да се определи като в материалния интерес не се включат разноските по изпълнението. (в този смисъл реш.№ № 517/28.06.2010 г. по гр.д.№ 1249/2009 г. на III-то г.о. на ВКС)

Аргумент в тази насока са и разпоредбите на т.26 забележка 4 и 5 от ТТРЗЧСИ, които предвиждат, че в размера на паричното вземане не се включват авансовите такси, а всички пропорционални такси за сметка на длъжника или взыскателя, надвишаващи една десета от вземането, се приспадат.

Тези такси също представляват разноски по изпълнението, които на основание чл. 79, ал.1 от ГПК се събират от длъжника, и не са материализирани в изпълнителния лист, а се установяват с акт на съдебния изпълнител.

Цитираните забележки към т.26 не случайно са предвидени в ТТРЗЧСИ, представляваща подзаконов нормативен акт, приет от Министерския съвет след съгласуване с Камарата на ЧСИ, т.к. е израз на разбирането, че основната цел на изпълнителния процес е реализирането на съдебно признати притезания, без постигането ѝ да е свързано с прекомерни имуществени последици за длъжника.

Законодателният подход за установяването на този принцип може лесно да бъде установен чрез тълкуването на разпоредбите на чл.73а и чл.79 от ГПК, чл.78 – чл.84 от ЗЧСИ и разпоредбите на ТТРЗЧСИ, което обуславя извод, че таксата по т.26 представлява възнаграждението на ЧСИ за събирането на парично вземане, а възнагражденията за изпълнението на непаричните вземания са предвидени в т.16, т.21 –т.22 и т.24 от ТТРЗЧСИ.

Възнаграждението на съдебния изпълнител се дължи за реализирането на съответното притезание, материализирано в изпълнителния лист, но не и за събирането на разноските по изпълнението, които са за сметка на длъжника.

Именно за това в случаите на събиране на парично притезание материалния интерес по смисъла на т.26 от ТТРЗЧСИ не включва както авансовите такси, така и разноските за пазач, вещо лице и процесуално представителство на взыскателя в изпълнителното производство.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваното постановление за разносните следва да бъде отменено в частта му, в която е отказано намаляването на начислената такса по т.26 от ТТРЗЧСИ и вместо него да бъде постановено намаляването ѝ до размера на 399,36 лв., с ДДС.

В останалата ѝ част жалбата срещу постановлението за разносните следва да бъде оставена без уважение.

Относно разносните:

При този изход на делото съдът намира, че разносните следва да останат за всяка от страните така, както са направени, т.к. жалбата бива уважена в едната ѝ част и оставена без уважение в другата ѝ част, без да е налице сигурна възможност за математическо изчисляване на съразмерни части на уважената, респ. отхвърлената част.

Доколкото в случая се касае до съдебен контрол на акт на съдебния изпълнител относно разноси в изпълнителното производство, съдът намира, че следва да приложи по аналогия утвърдения в съдебната практика принцип за недължимост на направените от страните разноси в производството по чл.248, ал.1-2 от ГПК.

Водим от изложените мотиви и на основание чл.437, ал.4 от ГПК
Окръжен съд – Стара Загора

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като незаконосъобразно постановление за разносните от 23.05.2022 г. по изп.д.№ 2022**0400*** на ЧСИ И.С., с рег.№ ** по регистъра на КЧСИ и район на действие при Старозагорския окръжен съд в частта му, в която е оставено без уважение искането на длъжника за намаляване на разносните по отношение на начислената такса по т.26 от ТТРЗЧСИ, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

НАМАЛЯВА приетата като разноси в изпълнението по изп.д.№ 2022**0400*** на ЧСИ И.С., с рег.№ ** по регистъра на КЧСИ и район на действие при Старозагорския окръжен съд такса по т.26 от ТТРЗЧСИ до размера на 399,36 лв. (триста деветдесет и девет лева и тридесет и шест стотинки), с ДДС.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на ЗАД О.З.“ АД, ЕИК № *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., ул. *****, представлявано от законни представители: А.П.Л. и Р.К.Д. – изпълнителни директори, действащи чрез адв. С.С., срещу постановление за разносните от 23.05.2022 г. по изп.д.№ 2022**0400*** на ЧСИ И.С., с рег.№ ** по регистъра на КЧСИ и район на действие при Старозагорския окръжен съд в частта му, в която е

оставено без уважение искането за намаляване като прекомерно на приетото като разноски адвокатско възнаграждение в изпълнителното производство от 400,00 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____